

Шаблон для написання історії

- ♦ *Обсяг: до 1300 символів з пробілами (приблизно 100 – 180 слів)*
- ♦ *Формат подачі: файл у форматі .doc/.docx (стандартний формат, для програми Microsoft Word)*

 Ім'я та прізвище жінки, про яку ця історія, з якого населеного пункту Донецької області вона (назва населеного пункту та територіальної громади).

Назва історії*:

«_____»

** Назва історії у фотовиставці — це **емоційний заголовок**, що дозволяє одразу передати суть трансформації, внутрішній стан або ключовий зміст досвіду жінки. Вона виконує роль не лише підпису, а й **емоційного «гачка»** для глядача.*

Рекомендації для визначення назви:

Критерій	Рекомендація
Стиль	Лаконічна, емоційна, образна (не формальна)
Обсяг	Бажано до 6 слів (оптимально 2–4 слова)
Відображення суті	Має передавати внутрішню суть трансформації: що відбулося, що змінилося, що болить чи надихає
Унікальність	Уникайте банальних назв типу “Війна” або “Моя історія”
Зв'язок з фото	Назва повинна бути співзвучна з візуальним наративом (не суперечити фотографіям та історії)

Орієнтовна рекомендована структура історії (текст має бути від першої особи)

1. Хто я була «до» війни

(Напишіть кілька речень про себе: професію, чим займалися, родину, мрії або плани)

До війни я працювала...

Жила у...

Моє життя було...

2. Що змінилося «після початку»

(Розкажіть, як повномасштабна війна вплинула на ваше життя: переїзд, втрата, нова діяльність, нова роль)

Коли почалась війна...

Я мусила...

Моє життя докорінно змінилося, бо...

3. Що я відчуваю зараз

(Кілька речень про внутрішні зміни, надії, силу, адаптацію, підтримку інших)

Я навчилась...

Попри труднощі, я...

Зараз я бачу себе як...

 Приклад (стислий варіант з 54 слів для розуміння формату, Ваша історія може бути ширшою):

Іваненко Іванна Іванівна (м. Краматорськ, Краматорська територіальна громада)

«Мені страшно, але я є»

До війни я була лікаркою в дитячій поліклініці. Любила свою роботу, виховувала доньку, планувала відпустку в Карпатах.

Війна зруйнувала наш дім, ми виїхали до Кропивницького. Знову працюю, але вже з травмованими дітьми. Це інша реальність.

Тепер я не лише медик, я – точка стабільності для інших. Мені страшно, але я тримаюся. Бо маю для кого.